

Оксана Гриб

АЛЕКСАНДР БАРВИНСКИЙ И ВЛАДИМИР АНТОНОВИЧ: К ИСТОРИИ ОТНОШЕНИЙ

В статье исследуются отношения А. Барвинского и В. Антоновича в контексте формирования их общественно-политических и исторических взглядов

Ключевые слова: А. Барвинский, В. Антонович, "Русская историческая библиотека", "новая эра", австрофильство.

Oksana Gryb

OLEXANDER BARVINSKYI AND VOLODYMYR ANTONOVYCH: THE HISTORY OF RELATIONSHIPS

This article investigates the relationship between O. Barvinskyi and V. Antonovych in the context of their socio-political and historical views.

Key words: A. Barvinskyi, V. Antonovych, "Ruska Historical Library," "new era", avstrofilstvo.

УДК 94(477)

Інна Чуйко

РОЛЬ Є. ОЛЕСНИЦЬКОГО У РЕФОРМУВАННІ ВИБОРЧОЇ СИСТЕМИ

У статті проаналізовано заходи Є. Олесницького, скеровані на демократизацію виборчої системи у Галицькому сеймі.

Ключові слова: Є. Олесницький, виборчий рух, виборча реформа, виборчий закон, Галицький сейм.

При вивченні багатогранного і повчального життєпису визначного українського громадсько-політичного діяча Євгена Олесницького (1860–1917) найпильнішу увагу привертає його парламентська діяльність. Упродовж усієї політичної кар'єри Є. Олесницький залишався переконаним народовцем, що послідовно відстоював національні прагнення українського народу. Змагання за виборчу реформу до Галицького сейму і за демократизацію виборчої системи імперії Габсбургів у цілому парламентарій вважав основною політичною програмою галицьких українців, що була "на часі", оскільки створювала сприятливі умови для боротьби за національно-територіальну автономію Східної Галичини в рамках Австро-Угорщини. Тому він одним із перших підняв проблему демократизації виборчої системи. У цьому контексті особливої актуальності набуває аналіз основних громадських і парламентських заходів, ініційованих Є. Олесницьким, щодо розв'язання цього питання.

Здійснюючи сучасне реформування виборчої системи незалежної України (в умовах активного суспільного обговорення закону про вибори народних депутатів 2011 р.), українські парламентарії повинні враховувати досвід минулого.

Об'єкт дослідження – виборчий рух українців Східної Галичини у кінці XIX – на початку XX ст.

Предмет дослідження – участь Є. Олесницького у боротьбі за демократизацію виборчої системи Австро-Угорщини.

Мета досліджуваної проблеми ґрунтується на тому, щоб дослідити основні напрямки і зміст громадсько-політичної та парламентської діяльності Є. Олесницького, скерованої на реформування виборчої системи.

Завданнями статті є: висвітлення громадських заходів, аналіз депутатських запитів Є. Олесницького на "виборчу тематику"; дослідження проекту виборчої реформи до крайового сейму Є. Олесницького; з'ясування впливу реформування виборчої системи на політичне життя галицьких українців.

Наукових праць з питань участі Є. Олесницького у боротьбі за демократизацію виборчої системи на сьогодні немає. Перші спроби вивчення окремих аспектів політичної діяльності Є. Олесницького здійснив К. Левицький [1–2]. Побіжно розглядають досліджувану тему сучасні вчені О. Аркуша [3], Ю. Михальський [4] і О. Сухий [5]. Наукова проблема частково представлена у польській історичній літературі В. Найдус [6] і Ю. Бушко [7]. Залучення у науковий обіг неопублікованих матеріалів і маловідомих першоджерел дає змогу здійснити комплексний аналіз парламентських заходів Є. Олесницького, спрямованих на демократизацію виборчої системи.

У 1891 р. в Стрию політичні активісти скликали збори, на яких Є. Олесницький виголосив реферат про реформу виборчої системи до Галицького сейму і віденського парламенту в напрямку запровадження безпосередніх виборів у курії (виборчій групі) сільських громад [8, с. 38]. У доповіді юрист доводив необхідність прямого способу здійснення голосування і спростовував контраргументи поляків. На його думку, загальні й безпосередні вибори не вимагали значних затрат, про що засвідчувала практика інших держав. Закид, що називав український народ "темним і недоспілим" для безпосереднього голосування, Є. Олесницький спростував так: перед конституцією всі громадяни рівні. Із приводу того, що лише платникам податків було надано виборчі права, він зазначив: "У нас немає таких, хто би не платив податків, якщо не безпосередніх, то посередніх". Політик закінчив виступ словами: "Мусить прозвучати рішучий голос всього галицько-українського населення, для якого реформа – перша умова його розвитку і здійснення найважливіших прав. Це не лише справа українських міщан і селян, але й польських, а також всієї інтелігенції" [9, с. 1].

На межі XIX–XX ст. виборчий рух активізував національну інтелігенцію, викликав селянські віча, робітничі страйки, виступи студентства. Боротьба за виборчу реформу стала для галицьких українців всенародною справою [5, с. 97]. Голова української репрезентації Галицького сейму Є. Олесницький виступив на його черговому засіданні з приводу масового селянського страйку 1902 р., захищаючи вимоги страйкарів щодо виборчої реформи [10, с. 7].

У вересні 1903 р. Є. Олесницький вніс депутатський запит щодо зміни деяких положень крайового статуту і запропонував проект сеймового виборчого закону [11, с. 12]. Політик зазначив: "Проект закону виборчої ординації не новий в цій Палаті, новим є факт запропонування закону вже готового, скодифікованого, щоб міг зразу обговорюватись. Мій проект опирається на куріальну систему і з невеликим винятком залишає поділ числа мандатів непорушеним, а мета його – усунути несправедливості, з якими виборча ординація трактує як раз ті найчисельніші класи, які мають найменші права" [12, с. 1413].

У жовтні 1904 р. Є. Олесницький знову порушував у Галицькому сеймі питання демократизації виборчої системи [13, с. 77]. Його запит був надісланий адміністративній комісії, але на порядок денний засідань сейму так і не потрапив. Промовець згадував про докори у деяких засобах масової інформації з приводу того, що його проект, мовляв, не відповідав потребам народу, адже потрібно було вимагати загального голосування зі скасуванням курій. Депутат пояснював, що цілком погоджувався з такими радикальними змінами, але вносив запит, виходячи з реальності його втілення в життя. Тому проект виявився поміркованішим від настроїв у суспільстві. "Однак такої реформи... т. є. заведення безпосереднього голосування в курії сел і утворення курії V. домагатись мусимо всюю силою і мусимо єї досягнути: – таку реформу має вже Австрія визша і нисша, Чехія, Морава, Каринтия, Стирия і Країна, а в послідній сесії ухвалив єї навіть сойм буковинський, – а і в найкоротшім часі мусить чейже прийти черга і на Галичину", – такі надії висловлював Є. Олесницький, вважаючи, що справа демократизації виборчої системи належала до першорядних і найвагоміших політичних і національних проблем східногалицького суспільства [14, с. 9].

1905 р. питання демократизації виборчої системи нарешті було внесено на розгляд крайового сейму. Є. Олесницький все частіше виступав за реформу виборчого права – найактуальнішу проблему того часу [2, с. 50]. У жовтні він вносив запити про зміну виборчого закону до сейму, назвавши це одним із головних домагань української репрезентації [15, с. 45]. 23 листопада був виголошений перший звіт комісії з питань виборчої реформи, після чого відбулася дискусія [16, с. 3482]. Усі члени комісії висловлювались про те, що дану проблему не можна швидко залагоджувати, і врешті виступили проти безпосередніх виборів, а 2/3 комісії – проти запровадження п'ятої курії [6, с. 210]. Тобто польська більшість відхилила пропозиції політика. Тоді він заявив: "...руські і польські маси обезправнені зметуть сей Сойм упривілеєних!..." [1, с. 407].

Отже, обговорення в Галицькому сеймі проблеми введення загального виборчого права не дало бажаних результатів. Більшістю голосів крайова репрезентація ухвалила усунути це питання з порядку денного.

Тим часом у грудні 1904 р. центральний уряд на чолі з П. Гаучем прихильно поставився до вирішення назрілої й наболілої проблеми. У листопаді 1905 р. прем'єр-міністр обіцяв, що у лютому 1906 р. уряд подасть на розгляд рейхсрату проект нового виборчого закону на основі загального, безпосереднього, рівного і таємного голосування [4, с. 86].

У лютому 1906 р. у Львові відбулося велелюдне віче, на якому доповідачі К. Левицький, С. Вітик, Є. Олесницький та інші. проголосили необхідність запровадження загального і рівного виборчого права [17, с. 260].

13 грудня 1906 р. Палата Панів прийняла закон про вибори і передала для остаточної санкції імператору [5, с. 117], який підписав проект 26 січня 1907 р. Парламентська комісія затвердила його

у такому вигляді: на загальну кількість 516 місць полякам у рейхсраті припадало 78 місць, українцям – 28 [4, с. 89].

Виборчий закон скасовував куріальну систему, побудовану на основі майнового цензу [18, с. 2]. Було закріплено занижену кількість мандатів для українців, створено нерівномірні за числом виборців міські й сільські округи і лише у Східній Галичині запроваджено двомандатні виборчі округи на основі пропорційного принципу голосування [19, с. 8]. Тобто взятий за основу виборчого закону принцип рівності представництва не був реалізований на практиці. Таким чином, виборча реформа була проведена, і новий виборчий закон став реальністю. Хоч галицькі українці не знайшли у ньому відображення своїх вимог, проте отримали можливість збільшити українське представництво у Відні.

Проблемою залишалось те, що новий виборчий закон не поширювався на виборче право до органів місцевого самоврядування і до крайового сейму. Тому боротьбу за демократизацію виборчої системи було продовжено [5, с. 128].

Є. Олесницький сподівався, що після першої сесії нового парламенту загального голосування крайовий сейм прийме реформу сеймового виборчого права. Але незабаром виявилось, що ця справа непроста, оскільки польська шляхта прагнула зберегти свої переваги у крайовій репрезентації [2, с. 126].

У лютому 1907 р. в стінах Галицького сейму Є. Олесницький вносив запити у справі зміни крайового статуту і сеймового виборчого закону [20, с. 49]. Подібні запити було внесено і восени 1907 р. [21, арк. 253]. Але до порозуміння з поляками у цьому питанні справа не дійшла. Кожне сеймове засідання ставало доказом безсилля "Руського клубу".

15 вересня 1908 р. у Галицькому сеймі Є. Олесницький характеризував становище крайової репрезентації [22, с. 68]. Він наголошував на тому, що депутати вступають у куріальний сейм, вважаючи його перехідним представництвом, будуть боротися за проведення реформи, щоб у сеймі знайшли справедливу репрезентацію усі верстви населення й обидва народи [23, с. 11].

Поштовхом для розгляду справи виборчої реформи була демонстрація, організована 27 вересня 1908 р. у Львові польською й українською соціал-демократією. Представників демонстрантів прийняв для переговорів крайовий маршалок С. Бадені [4, с. 119]. Далі депутація вирушила на переговори зі сеймовими демократами і закликала якомога швидше ухвалити нову виборчу реформу. У відповідь Є. Олесницький зазначив: "Я є в тім положеню, що не потребую словами впевнювати Вас про становище, яке в сій справі займаю я і мій клуб. Вчинки можуть бути нашим свідомством. Ми були перші, що порушили справу виборчої реформи в сеймі... Справу сю уважаємо власною та з цілим серцем стоїмо по стороні робітничих мас..." [24, с. 1]. Тобто Є. Олесницький від українського сеймового клубу гарантував повну підтримку соціал-демократам у справі проведення реформи виборчої системи.

22 жовтня 1908 р. на засіданні сейму Є. Олесницький вкотре піднімав це питання, закликаючи не зволікати з його розв'язанням. Загалом доповідач висловив задоволення політикою намісника М. Бобжинського, у тому числі й щодо ставлення останнього до виборчої реформи [7, с. 130].

Голова української фракції Галицького сейму Є. Олесницький запропонував проект виборчої реформи. Його пропозиції ґрунтувалися на засадах загального, рівного, безпосереднього й таємного виборчого права. Він доводив необхідність складу репрезентації краю в 160 членів: 12 вірилістів і 148 вибраних депутатів (37 – з виборчих округів міст і містечок та 111 – з виборчих округів окремих судових повітів) [21, арк. 253 зв.]. Необхідно було створити усього 140 виборчих округів, серед яких 1–29 – виборчі округи міст і містечок; 30–140 – окремих судових повітів, з котрих виборчі округи 72–140 припадали б на Східну Галичину. Із-поміж усіх округів у Львові мали б обирати 6 депутатів, у Кракові – 4, у решта – по 1 [25, с. 1]. Проект Є. Олесницького не передбачав обмеження висунення кандидатів за національною ознакою і давав можливість балотуватися і українцям, і полякам в усіх виборчих округах [26, арк. 310–318].

Створена комісія з реформи виборчої системи у складі з Є. Олесницьким не прийняла його проект. Адже представники польських партій не погоджувалися, щоб українці висували кандидатів у виборчих округах Західної Галичини. Крім того, законопроекти поляків передбачали поділ виборчих округів за національною ознакою – на українські й польські [4, с. 120].

Восени 1909 р. у стінах Галицького сейму Є. Олесницький говорив про незадоволення роботою комісії і запевнив, що українці не допустять, аби новим законом було їх скривджено [7, с. 149]. Українські депутати вимагали 40 % місць у крайовому сеймі, але поляки запропонували лише 21 % [27, с. 2].

По мірі наростання польсько-українського протистояння боротьба за виборчий закон дедалі більше набувала національного характеру. Українські депутати крайового сейму з 1909 р. перейшли до тактики обструкції, вимагаючи першочергового полегшення виборчої реформи [3, с. 20]. На думку Є. Олесницького, "руська обструкція була боротьбою не лиш о права руського, але

й польського народу... котрого заступники заповіли були також боротьбу о демократичну виборчу реформу...", проте саме "...польські консервативні члени сойму обструують виборчу реформу вже цілими роками" [28, с. 22].

Восени 1910 р. на сесії Галицького сейму було запропоновано проект виборчого закону, що надавав українцям 43 мандати (22, 2 %), а полякам – 150 (77, 8 %). Українські вимоги щодо 40 %, а потім 31 % представництва в сеймі були опротестовані поляками. Це змусило "Руський клуб" зірвати засідання крайового сейму, влаштувавши звукову обструкцію [4, с. 127].

Виступаючи 2 грудня 1910 р. в австрійському парламенті, Є. Олесницький охарактеризував ставлення федерального уряду до реформи сеймового виборчого права. У той час, коли і русини, і поляки визнали загальне право голосування необхідністю, що була продиктована духом часу і людськими потребами, уряд заявив про свою відмову санкціонувати відповідний закон. На думку політика, "таке становище правительства противить ся найпростішим поняттям конституційним. Конституція не знає ніяких заборон". Таке ставлення влади доповідач пояснював її прагненням зберегти пануючі позиції польської шляхти в краї. Найбільше Є. Олесницького обурював факт, що центральний уряд проводив політику на користь поляків, не зважаючи на загострення ними міжнародних відносин і доведення економіки краю до катастрофи. У той час влада не звертала уваги на порушення прав усього українського народу [28, с. 9].

Лише 5 грудня 1913 р. у Галицькому сеймі було подано на розгляд проект виборчої реформи, що передбачав для українців 27,2 % сеймового представництва. На засіданні 14 лютого 1914 р. сейм ухвалив новий виборчий закон і крайовий статут [4, с. 147]. Куріальна система ще зберігалась, але в сільській курії було введено загальне, таємне і безпосереднє голосування й додано нову курію загального голосування. Сейм повинен був складатись із 228 депутатів, з яких 62 мандати резервувались за українцями [5, с. 89]. Реформа також дала змогу русинам обирати своїх депутатів від галицьких міст. Виборче право одержували значно ширші народні маси. Це засвідчувало про наближення до засад демократичної виборчої системи [29, с. 13]. Українське представництво могло тепер впливати на рішення сейму з принципових питань і повніше задекларувати свої політичні й економічні вимоги [4, с. 147]. Проте у зв'язку з початком Першої світової війни виборчий закон ніколи не був уведений у дію.

Таким чином, на межі XIX–XX ст. визначний політик Є. Олесницький брав активну участь у виборчому русі галицьких українців. Він одним із перших спільно з однодумцями ініціював тривалу і важку боротьбу за демократизацію виборчої системи Австро-Угорщини. У 1903–1905 рр. парламентарій регулярно вносив запити у крайовому сеймі щодо виборчої реформи. Після запровадження у 1907 р. нового виборчого права до Державної Ради, Є. Олесницький продовжив змагання за виборчу реформу до Галицького сейму. Запропонований ним проект виборчої реформи 1908 р. не передбачав національних обмежень, давав можливість як українцям, так і полякам балотуватися в усіх виборчих округах, виходив зі засад загального, безпосереднього, рівного і таємного права голосування, тобто ґрунтувався на демократичних принципах. Проте він не задовольняв польський політичний табір. 1909–1910 рр. політик вкотре піднімав питання про сеймову виборчу реформу – найактуальнішу, на його думку, проблему того часу. Можемо констатувати, що Є. Олесницький вніс значний вклад у процес парламентської боротьби, що принесла частковий успіх у 1914 р. Його змістовні запити, запальні виступи з приводу демократизації виборчої системи, змушували депутатський корпус і політичний бомонд Австро-Угорської імперії акцентувати пильну увагу і постійно тримати в полі зору цю проблему упродовж тривалого періоду. Виборча реформа стала тим питанням, розв'язанню якого депутат присвятив найбільше зусиль у парламенті, оскільки вважав його вихідним пунктом досягнення національно-політичних прагнень українства.

Список використаних джерел

1. Левицький К. Історія політичної думки галицьких українців 1848–1914 на підставі споминів. Перша часть / К. Левицький. – Львів: Б. в., 1926. – 432 с.
2. Левицький К. Українські політики Галичини / Левицький К. / Кафедра українознавства Тернопільської академії народного господарства. – Тернопіль: Б. в., 1996. – 178 с.
3. Аркуша О. Галицький сейм: виборчі кампанії 1889 і 1895 рр. / Олена Аркуша. – Львів, 1996. – 173 с.
4. Михальський Ю. В. Польські політичні партії та українське питання в Галичині на початку XX століття: (1902–1914) / Михальський Ю. В. – Львів: Каменяр, 2002. – 166 с.
5. Сухий О. Галичина: між Сходом і Заходом. Нариси історії XIX – початку XX ст. 2-е видання, доповнене / Олексій Сухий. – Львів: Львівський національний університет ім. І.Франка; Інститут українознавства ім. І.Крип'якевича НАН України, 1999. – 226 с.
6. Najdus W. Szkice z historii Galicji. T. 2, Galicja w latach 1905–1907 / Najdus W. – Warszawa: Książka i Wiedza, 1960. – 635 s., [23] s. tabl.
7. Buszko J. Sejmowa reforma wyborcza w Galicji 1905–1914. – Warszawa: Państwowe Wydawnictwo Naukowe, 1956. – 299 [1] s., 1 mapa.
8. Олесницький Е. Сторінки з мого життя: У двох частинах / Олесницький Е. – Львів: Накладом Видавничої Спілки "Діло", 1935. – II частина (1890–1897). – 123 с.
9. Рфчъ д-ра Евгения Олесницкого выголошена на загальныхъ зборахъ "Підгórской Рады" въ Стрыю дня 5-го н. ст.

падолиста 1891 для умотивовання резолюції в справі безпосередніх виборів з курії сільскої // Діло. – Львів, 1891. – 31 жовтня. – С. 1. 10. Витанович І. Др. Євген Олесницький, провідник українського селянства / Витанович І. // Український агрономічний вістник. – Львів, 1938. – Ч. 5. – С. 2–13. 11. Protokół 20. posiedzenia z dnia 14. września 1903 r. // Protokoły z I. sesji VIII. peryodu Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Księstwem Krakowskim w roku 1902 / 903. Posiedzenie 17–49 od 29. grudnia do 30. grudnia 1902 i od 14. września do 3. listopada 1903. Przytem skorowidz ważniejszych uchwał i spis petycji. – Lwów: Z pierwszej związkowej drukarni we Lwowie, 1903. – Т. II. 12. Sprawozdanie stenograficzne z rozpraw galicyjskiego Sejmu krajowego 23. posiedzenia, I. sesji VIII. peryodu Sejmu galicyjskiego z dnia 18. września 1903. 13. Sprawozdanie stenograficzne z rozpraw galicyjskiego Sejmu krajowego 3. posiedzenia, II. sesji VIII. peryodu z dnia 4. października 1904. 14. Олесницький Є. Sprawozdanie poselskie Д-ра Евгена Олесницкого відбуте в Стрию дня 8-го н. ст. грудня 1904. / Олесницький Є. – Львів: 3 друк. В.А.Шийковского, 1904. – 30 с. 15. Stenograficzne sprawozdania z drugiej sesji ósmego peryodu Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskim z roku 1905 od 10. października do 24. listopada 1905. Posiedzenie 32–61. Przytem: Indeks osób i przedmiotów. – Т. II. 16. Sprawozdanie stenograficzne z rozpraw galicyjskiego Sejmu krajowego 60. posiedzenia, II. sesji VIII. peryodu z dnia 23. listopada 1905. 17. Політична історія України. XX століття: У 6 т. Т. 1: На зламі століть (кінець XIX ст. – 1917 р.) / Ю.А.Левенець (кер.), Л.П.Нагорна, М.С.Кармазіна. – К.: Генеза, 2002. – 424 с. 18. Олесницький Е. Новий виборчий закон. (Популярний виклад головних постанов) / Олесницький Е. // Діло. – Львів, 1907. – 17. (30. січня). – С. 2. 19. Уська У. Українське питання в Галичині у політиці австрійського уряду в 1907–1914 рр.: автореф. дис... канд. іст. наук: 07.00.02 – "Всесвітня історія" / Львів. ун-т ім. І.Франка. – Львів, 2005. – 19 с. 20. Stenograficzne sprawozdania z trzeciej sesji ósmego peryodu Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskim z roku 1907 od 14. lutego do 19. marca 1907. Posiedzenie 1–23. Przytem: Indeks osób i przedmiotów. – Т. I. 21. Reforma wyborcza. 1907 // Львівська національна наукова бібліотека ім. В. Стефаника (далі – ЛННБ ім. В. Стефаника, ф. 59, спр. 426/3, арк. 238–308. 22. Stenograficzne sprawozdania z pierwszej sesji dziewiątego peryodu Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskim z roku 1908 od 15. września do 5. listopada 1908. Posiedzenie 1–18. Przytem: Indeks osób i przedmiotów. – Т. I. 23. Sprawozdanie stenograficzne z rozpraw galicyjskiego Sejmu krajowego 1. posiedzenia, I. sesji IX. peryodu z dnia 15. września 1908. 24. Кровава демонстрація за реформою виборчою до сойму // Земля і воля, орган української соціалдемократії для робочого люду. – Львів, 1908. – 2 жовтня. – С. 1–2. 25. Левицький К. Огляд діяльності галицького сойму 1908 року / Левицький К. // Діло. – Львів, 1908. – 17. н. ст. (4. ст. ст.) падолиста. – С. 1. 26. Kurya Ruska. 1908 // ЛННБ ім. В. Стефаника, ф. 59, спр. 426/4, арк. 309–340. 27. Левицький К. Галицький сойм в 1909 р. / Левицький К. // Діло. – Львів, 1910. – 1. н. ст. січня (19. ст. ст. грудня 1909 р.). – С. 2–3. 28. Олесницький Є. До боротьби!: Промова посла Д-ра Евгена Олесницкого виголошена в австрійській палаті послів підчас дебати над бюджетовою провізориєю дня 2. грудня 1910 р. / Олесницький Є. – Львів: Накладом д-ра В.Бачинського. 3 друкарні І.Айхельбергера, 1910. – 29 с. 29. Гончарук Т.В. Виборчий рух галицьких українців наприкінці XIX ст. – 1914 р. / Гончарук Т.В.: автореф. дис... канд. іст. наук: 07.00.01 "Історія України" / Київ. ун-т ім. Т.Шевченка. – К., 1998. – 16 с.

Інна Чуйко

РОЛЬ Е. ОЛЕСНИЦКОГО В РЕФОРМИРОВАНИИ ИЗБИРАТЕЛЬНОЙ СИСТЕМЫ

В статье проанализированы меры Е. Олесницкого, направленные на демократизацию избирательной системы в Галицком сейме.

Ключевые слова: Е. Олесницкий, избирательное движение, избирательная реформа, избирательный закон, Галицкий сейм.

Inna Chuiko

ROLE OF E. OLESNYTSKYI IN REFORMING THE ELECTORAL SYSTEM

The article analyzes E. Olesnytskyi measures aimed at democratizing the election system in the Galician Diet.

Key words: E. Olesnytskyi, electoral movement, electoral reform, electoral law, the Galician Diet.